Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 5	1. Marts 1916	65. Aargang

Tale af Præsident Francis M. Lyman,

holdt ved Efteraarskonferencen i Salt Lake City den 4. Oktober 1915.

Det er meget glædeligt at være tilstede ved denne Konference, der har været saa særdeles vel besøgt baade i Gaar og i Formiddags. De sidste sex Maaneder er af mange forskjellige Grunde forløbne mærkeligt. Krigen ude i Verden, sammenlignet med de fredelige Tilstande her hjemme, og vor mærkværdige Panama-Pacifik Udstillinger har mærket dette Tidsrum paa en Maade, som ikke kan glemmes. I Stedet for, at Turisterne blandt vor Nations Folk tidligere rejste mod øst til Landene paa den anden Side af Atlanterhavet, har de nu rejst her imod vest; de har set vor Stat og er blevne bekjendte med vort Folk, saaledes at vi er blevne bedre forstaaede end nogensinde før. Mange Folk, som udøver Indflydelse indenfor vor Nations Landemærker, og som har Samfundsinteresser, saa vel som Folk fra andre Dele af Verden, er komne her paa Besøg for at lære Forholdene at kjende. Endskjøndt Forstyrrelserne i Verden har forhindret mange af vore Ældster i at rejse til forskjellige fremmede Lande, ogsaa hvor der vedblivende virker Missionærer, har dog de Missionærer, som er i disse Lande, udført et meget trofast og udmærket Arbejde, samtidig med at Forholdene har givet de stedlige Brødre, som er ordinerede i Præstedømmet, Lejlighed til at varetage de forskjellige kirkelige Distrikters Interesser under Zionsældsternes Ledelse. Værket skrider fremad, og Zion triumferer og vinder herlig Fremgang paa Jorden. Vi har meget ringe Aarsag til at klage. Avlingen har været god, og vi lever i Fred. Der hersker Enighed og god Samfundsfølelse iblandt os, som der ogsaa gjør blandt andre af Jordens Nationer.

Vi var tilvisse interesserede i de Meddelelser om Kirken, og hvad

der var bleven udført ved den og indenfor den, som blev givne af Præsidenten i Gaar; og Undervisningen, vi modtog fra ham og hans Raadgivere og andre Brødre i Gaar, var overordentlig interessant. Jeg er glad ved, at Præsidenten saa udførlig fremholdt den rette Fremgangsmaade, som Ældsterne og de kirkelige Lærere skulde følge, naar de aflægger Besøg i Hjemmene. Præsidentens Ord vil gjøre Indtryk paa Sindene og blive tagne til Indtægt, maaske mere, end hvis enhver af Biskopperne instruerede deres Ward-Lærere paa samme Maade. Belæringen var ligefrem, kortfattet og fremsat med Klarhed. Naturligvis, det forventes af enhver Mand, at han handler og virker og instruerer Brødrene, der staar under ham, som Guds Aand lægger ham Ytringerne i Munden; men Punkterne, Kredslærerne skal tale over ved Husbesøgene, og Fremgangsmaaden, de bør følge, blev saa smukt og klart fremsat for os i Gaar, at vi maa erindre dem og udføre dem; enhver Mand staar som Lærer, der udfører et kirkeligt Arbejde blandt Folket, lige fra Kirkens Præsidentskab og de almindelige Autoriteter ned til dem, som har det aronske Præstedømme. Alle disse Brødre er Lærere, og det forventes af dem, at de gjør en slig god Anvendelse af deres Tid, som Præsident Smith fremsatte, ved enhver Lejlighed, hvor det kræves af dem, og at de er fulde af Liv og virker med Nidkjærhed iblandt Kirkens Medlemmer, saa vel ved Ord som ved Exempel. Og saaledes bliver de Sidste-Dages Hellige maaske bedre betjente end noget andet Folk paa Jorden.

De Sidste-Dages Hellige er et Folk, som beder til Gud. Det blev bekjendtgjort for en Dag eller to siden i Bladene, at Præsidenten i de Forenede Stater havde tilkjendegivet sine Ministre, at han troede paa Bønnens Kraft og Virkning. Præsident Wilsons Ord blev fremførte som særlig bemærkelsesværdige i Forbindelse med hans Livshistorie og nuværende fremtrædende og høje Stilling som Leder af denne Nation. Sagen er naturligvis den, at Præsident Wilson er en religiøs Mand, som meddelte sine Ministre, at han troede paa Bønnens Kraft; men han var paa det Tidspunkt, da han meddelte dette, ikke bekjendt med, om Ministrene var af samme Mening som han. De tilhører rimeligvis forskjellige Trossamfund, forskjellige Kirker. Som sagt, de Sidste-Dages Hellige er et bedende Folk, som fra Dag til Dag, Morgen og Aften, beder til Herren ikke alene for Kirkens Medlemmers Velfærd i al Almindelighed, men vi beder for vore Naboer og Venner i den vide Verden; vi beder for de Forenede Staters Præsident, for hans Ministre, for Kongressens Medlemmer; vi beder saa vel for de Mænd, der staar som vore Ledere paa det politiske Omraade, som for vore religiøse Vejledere, og maaske vi er et mærkværdigt Folk i saa Henseende. Jeg har ikke, saa vidt min Kundskab rækker, kjendt noget Folk, som er blevet saa nøjagtig undervist og holdt ansvarlig med Hensyn til at erindre at bede til Herren som de Sidste-Dages Hellige. Og enhver Uge af vort Liv, for saa vidt vi retter os efter, hvad vi har lært, deltager vi i den hellige Nadver, som sindbilledlig betegner Jesu Kristi Legeme og Blod, idet vi vidner til Faderen, at vi erindrer ham og hans Søn,

og at vi er under Forpligtelse ved hellig Pagt med ham til at tjene ham og holde hans Befalinger. Hvor fuldkomment er vi ikke oplærte deri. Det store Antal Brødre og Søstre, som var sammen med os her i Gaar, og de, som er sammen med os i Dag, er et Bevis derfor. Vi er i nær Forbindelse med Herren ved hans Aands Inspiration paa Grund af vor Tro, vore Gjerninger og vor livslange Uddannelse; og vi er et Folk, som holder paa Fredens, Retfærdighedens, Sandhedens og Moralitetens Principper.

De Sidste-Dages Hellige er et moralsk Folk, thi ingen sand Sidste-Dages Hellig er umoralsk. Naar et af Kirkens Medlemmer overtræder Moralens Love, ophører han at være en Sidste-Dages Hellig. Hvis en Mand, som tilhører Kirken, handler uærligt; hvis han er syndefuld og ugudelig i nogen som helst Henseende, forhindrer hans Liv ham i at være en Sidste-Dages Hellig. Vi har stedse et Vidnesbyrd i vore Hjerter angaaende Sandheden i Henseende til Aabenbaringerne, indeholdte i Jesu Kristi Evangelium, og angaaende Rigtigheden af de Lærdomme, som blev fremsatte saa ligefremme og tydelige og interessante for os i Gaar af Præsident Penrose, skjøndt paa en kortfattet Maade, men dog tilstrækkelig udførligt, omfattende alle nødvendige Punkter vedrørende Livets og Saliggjørelsens Vej; hvorledes vi skal tjene Herren; hvorledes vi skal komme til ham og faa Fællesskab med ham, ved at slutte Pagt med ham, at vi vil tjene ham, medens vi lever paa Jorden og i denne vor Prøvelsestid er optagne af Kamp og Strid med Mørkets Fyrste selv.

De Brødre, som sidder her foran mig, ledende, bekjendte Brødre, der er komne til denne Konference fra de forskjellige Steder i Zions organiserede Staver, hvor vort Folk er indsamlet, er mønsterværdige Mænd. Jeg tænkte, da to af vore Stavspræsidenter og to af vore Missionspræsidenter fremstod og talte til os i Gaar Eftermiddags, at vi har just 72 saadanne Stavspræsidenter, og de har hver to Raadgivere; og vi har ikke faa Missionspræsidenter lig de Mænd, der talte til os i Gaar. Disse er førende og ledende Mænd, og de er omgivne af og assisterede af karakterstærke og indflydelsesrige Mænd, som er Zions Sag og Sandhedens Sag trofast hengivne; og disse Mænds Hjerter er opfyldte af et levende og brændende Vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Vi er meget frydefulde i Tanken om den Kjendsgjerning, at vi bor i Zions Land, hvor der hersker Fred og fremtidig skal herske Fred. Jeg haaber, at vi har haft vor Andel af Krig, Ufred og Gjenvordigheder, og Blodsudgydelse, som begyndte i Krigen mellem de nordlige og sydlige af de Forenede Stater for en lang Tid tilbage, som en Opfyldelse af Profetierne af Profeten Joseph Smith desangaaende. Thi Herren havde aabenbaret til ham, at dette vilde blive Tilfældet. Og vi havde Krig i flere Aar. Tusinder og Hundredtusinder af vore Medbrødre gik Døden i Møde under deres Forsvar af Unionen. Krigen var udfægtet, og jeg haaber, at vi ikke skal være udsatte for flere Forstyrrelser, hvad Krig angaar, og at de Forenede Stater ikke skal blive draget ind i Krigen, som Europas Stater er indviklet i, og at vi ikke

skal have nogen Krig blandt os selv, og at vor Nation vil blive en fredstiftende Nation. Nationens Præsident synes at være fast bestemt paa at bevare Freden paa ærefuld Maade, og hans Ministre og Raadgivere sammen med ham, hvilket det er en Glæde at bemærke. Og vi forventer at se den Tid, da Mænd i Europa og andre Dele af Verden, som ikke er villige til at drage Sværd mod deres Naboer, vil af Nødvendighed søge Redning ved at fly til Zion, og at de her vil finde Fred. Vi beder om Fredens Bevarelse; vi bestræber os for i vort daglige Liv at leve saaledes, at Freden kan bevares. Vi virker hen dertil og gjør nogle Opofrelser derfor, og gjør alt, som er muligt for os, til enhver Tid. Vi beder for dem, som er i Nød og Fare. Der er ikke nogen Forstand eller Omtanke eller Visdom forbunden med, at Folkene fører Krig med hinanden, som det finder Sted i Verden i Dag. Det er en Skam og Skjændsel for Kristne, og for Hedninger, at gjøre, hvad der bliver gjort i Verden i Dag. Disse Forhold, som foraarsager Krig, burde ikke herske, og vi virker for at rette slige Tilstande, saa vidt som vi kan, hvad vort eget Liv angaar.

Jeg ønsker at sige paa de Sidste-Dages Helliges Vegne, i Henhold til min personlige Jagttagelse, at vi har været saa vel instruerede og vejledte, saa indgaaende uddannede i de mange forløbne Aar, saa der hersker Fred i vore egne Hjem, i vore egne Familier, blandt Naboer, i vore Kirkesogne og Stifter; og Biskopperne med deres Raadgivere og Hjælpere, Stifts-Præsidentskaberne og Stifts-Højraadene har kun faa Sager af en særlig alvorlig Natur at behandle. Kirkens Medlemmer er saa vel instruerede og uddannede, at de veed nøjagtig, hvorledes de skal udjævne Stridigheder, ordne vanskelige Spørgsmaal, skabe Fred og leve i Fred med hinanden indbyrdes. Zion triumferer og gjør Fremskridt paa Jorden, og de Sidste-Dages Hellige bliver bekjendte i Verden, og de, som strider imod os og søger at gjøre os Skade, gjør dette paa Samvittighedens, Ærlighedens og Moralitetens Bekostning; thi vi virker for Retfærdighedens Fremme paa Jorden og for Menneskenes Frelse. Vi rejser ud i Verden som Missionærer, for at Menneskenes Børn kan opnaa Frelse. Den administrative præstelige Gjerning har været paalagt de Sidste-Dages Hellige gjennem de evangeliske Aabenbaringer, som Joseph Smith modtog, og Vidnesbyrdet i Henseende til Guddommeligheden af hans Mission og Guddommeligheden af Jesu Mission er grundigt rodfæstet i alle de Helliges Hjerter. Thi idet vi har gjort Herrens Villie, forbliver Vidnesbyrdet urokkeligt i vore Sjæle, og vi er meget taknemmelige til vore Brødre, som er nøje forenede med os i vor Virksomhed her hjemme og ude i Verden. Vi gjør enhver Anstrengelse, som det er muligt for os at gjøre, for at sende dygtige, velunderrettede og indflydelsesrige Mænd ud i Verden for at prædike Evangeliet; og vi haaber, at Tiden snart vil komme, da Evangeliet kan blive prædiket til enhver Nation, saa alle kan faa Evangeliets frelsende Budskab at høre og intet hindre Evangeliets Forkyndelse, og at Fred maa herske blandt Nationerne.

Vi takker Eder, Brødre og Søstre, for Eders velvillige Tilstede-

komst her. Vi elsker at se Eder komme til „Hovedkvarteret" og møde sammen med os. Vi rejser til Eder; vi rejser til enhver Stav (Stift) og bistaar ikke alene Stiftsembedsmændene, men skjænker de enkelte Kirkesogne og de forskjellige Præstedøms-Kvorumer og kirkelige Organisationer vor Opmærksomhed, idet vi stedse vaager over, hvad der kræves udført, saa at Kirken kan være i Orden og de Sidste-Dages Hellige blive omhyggeligt vejledte i alle Ting. Og de har altid iblandt sig støtte og paalidelige Mænd, paa hvis Raad og Instruktioner de kan stole; og de veed, hvis Raad de bør følge og stole paa, og de kan altid modtage dem. Vi har ikke alene Kirkens Præsidentskab og Generalautoriteterne at stole paa, men i ethvert Stift, i ethvert Kirkesogn og i enhver Mission er der præsiderende Ældster, som vi trøstig kan stole paa vil sige de Ord til os og give os de Raad, som er den Almægtiges Ord og Villie og Raad.

Altid, naar Brødre og Søstre paa forskjellig Maade er komne paa Afveje, er Grunden den, at de har handlet modsat Herrens Raad til dem gjennem hans beskikkede Tjenere. Hvis vi er i Uvished om nogen Ting, staar hans Tjenere altid nær os, saa vi kan modtage korrekt og paalidelig Vejledning fra dem. Lad os erindre dette og aldrig gjøre, hvad vi ikke veed med Bestemthed at være rigtigt. Vi maa være sikre paa, at en Ting er rigtig, førend vi skrider til at udføre den. Hvis vi følger vore Ledere, vil vi tilvisse ikke handle meget forkert eller vige meget fra den lige Linie, thi vore Ledere er dem, som vandrer ad den snævre Sti, der fører til Guds Rige og til evigt Liv.

Vi bør vogte os for at blive ledte paa Afveje af dem, som selv er det. Det er nødvendigt for os at være grundfæstede i Troen og have de bestemte Forsætter og urokkelige Hensigter at tjene Herren og holde hans Befalinger, medens vi lever i Kjødet. Vort Liv er ikke meget langt. Denne Prøvestand er kort, og muligvis det er godt, at den er det; men vi skulde ære vor Kaldelse og Stilling og stedse have i Minde vort Ansvar i Præstedømmet, og som Medlemmer af denne Kirke, og som Forsvarere af Sandheden, og sætte et godt Exempel i alle Ting. Disse Brødre, der staar som vore Ledere og er betroede Varetagelsen af Kirkens Anliggender, er eller skulde være Forbilleder for os at følge i alle Ting, idet de tjener Gud og søger at forene os med sig, ligesom vi alle skal være eet med vor Frelser og Forløser, og ogsaa med Profeten Joseph Smith før vor Tid, og med dem, som har tjent os, siden han døde; thi disse Mænd har været pligttro og hengivne og trofaste uden Undtagelse. De har æret Gud og lyttet til hans Raad og Vejledning i alle Ting, og vi har kunnet stole paa dem, som vi kan paa vore Ledere i Dag; thi I kan stole paa deres Raad; og det er vor Pligt at gjøre os nøjagtig bekjendte med, hvad de ønsker af os, hvad de anviser os at gjøre, hvad de raader os til at gjøre; og Zion vil gjøre herlig Fremgang, naar vi følger deres Raad.

Jeg ønsker ikke at optage megen Tid denne Formiddag, thi Tiden er kort, naturligvis, i vor Konference. Herren er med os ved sin Aand, og han blødgjør Menneskenes Hjerter mod os. Han hjælper alle os,

som lever paa denne Side af Kloden, at bevare Freden. Han paavirker ikke alene de Sidste-Dages Helliges Hjerter, men han paavirker alles Hjerter, som vil lade sig paavirke af ham og rette sig efter hans Advarsler. Han lader Sandheden blive kjendt af alle saadanne og kalder dem til at omvende og forbedre sig og udøve Retfærdighedens Gjerning. Lad os tage vor Del af Byrden og paatage os det Ansvar, som hviler paa vore Skuldre, og paa rette Maade ære vore Kaldelser og Stillinger i Livet, og vi vil have stor Glæde her i Tiden, og Frelse og Ophøjelse i den tilkommende Verden, naar Mørkets Fyrstes Planer vil være komne til kort, og han vil være overvunden; thi da vil vi staa sejrende, ikke alene i den tilkommende Verden, men ogsaa i denne Verden; thi Herren vil hævde og retfærdiggjøre Sandheden paa Jorden saa vel som i Himlen.

At Herren vil velsigne Eder, kjære Brødre og Søstre, at hans Aand maa fylde vore Hjerter og Sjæle nu og bestandig, i vore forskjellige Livsstillinger, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Den nyvalgte Præsident for Utahs Statsuniversitet.

Præsident for Utahs Landbohøjskole, Dr. John A. Widtsøe, er af Bestyrelsen for Utahs Statsuniversitet bleven valgt til Præsident for dette. Dr. Widtsøe er norsk af Fødsel og har ved fra sin tidligste Ungdom at gjøre god Brug af sine rige Evner arbejdet sig op til at indtage en Leders Stilling paa Undervisningsvæsenets Omraade. Særlig som Kemiker har han gjort sig fortjent, og hans „Jordbundsteori" er kjendt allevegne, hvor praktisk Landbrug studeres.

Dr. Widtsøe er en fremragende Ældste i Kirken, som ikke alene har skrevet mange videnskabelige Afhandlinger, men tillige flere teologiske, der fremsætter det gjengivne Evangeliums Principper med Klarhed og Tydelighed og særlig tager Sigte paa den praktiske Anvendelse i Livet af Evangeliets Lærepunkter. I en Række Artikler, som Dr. Widtsøe skrev for nogle Aar tilbage, forsvarede han Profeten Joseph Smith og beviste Punkt for Punkt, at flere nye Lærdomme, som Joseph Smith fremsatte, og som af Teologerne blev betegnede som Kjætteri og Vranglære, i Virkeligheden var sande; disse Lærdomme fremhævede i ligefremme Ord de evige Love og Kjendsgjerninger, men de blev ikke anerkjendte paa hans Tid; senere blev deres Sandhed imidlertid bevist ad videnskabelig Vej. Dr. Widtsøe gjorde i disse Artikler opmærksom paa, at Videnskabsmænd ved selvstændige Undersøgelser var komne til Slutninger angaaende visse Naturlove, der ubekjendt for dem var fremsatte som fundamentale Sandheder af Profeten Joseph Smith.

Det er selvfølgelig paa Grund af Dr. Widtsøes Dygtighed som Videnskabsmand, at han blev kaldet til den ærefulde Stilling som Præsident for Utahs Statsuniversitet, der, ligesom alle andre offentlige amerikanske Skoler, ikke giver Undervisning i Teologi.

Det kan endvidere bemærkes, at Dr. Widtsøes Broder, Osborne J. P. Widtsøe, allerede er ansat ved Universitetet som ledende Professor ved Afdelingen, der omfatter engelsk Sprog og Literatur. Begge disse Mænd kan i ikke ringe Grad takke deres Moder, Søster Anna K. Widtsøe, for, at de i Dag indtager deres nuværende Stillinger. Søster Widtsøe, som har skrevet aandsfulde Artikler og Digte til Bladene, kom som Enke efter en norsk Søkaptajn til Utah fra Norge. Skjøndt hun ikke var bemidlet, bestræbte hun sig dog med utrættelig Energi for at give sine Børn den allerbedste Opdragelse. Sønnerne modtog den bedste Undervisning og Vejledning saa vel hvad almindelige Skolekundskaber angaar som med Hensyn til Evangeliets hellige Principper, og da de selv stedse stræbte fremad mod højere Maal saavel paa det aandelige Omraade som paa Tankeudviklingens Omraade, indtager begge i Dag fremtrædende Stillinger baade indenfor Kirken og paa Videnskabens og Skolevæsenets Omraade. Professor Osborne Widtsøe har skrevet flere omfattende teologiske Afhandlinger, der ypperlig egner sig til Brug ved Klasseundervisning i Kirkeskolerne.

Billy Sundays Ordsprog og Udtalelser.

(Overs. fra Juv. Inst.)

En malet Ild vil aldrig koge et Æg.

Et hjælpeløst Menneske trænger tilvisse til en stærk Frelser.

Kun den Religion, der er i Overensstemmelse med Skriften, har Kraft til at frelse Menneskene og blødgjøre Hjerterne.

Er Gud paa din Side, gaa da frem; hvis ikke, vig da skyndsomst tilbage!

Det er et stort Skridt fremad, naar Synden faar sit rette Navn.

Ingen kan give en Grund for, at han ikke er en Kristen; han kan kun give en Undskyldning.

Menneskene gaar ikke til Helvede, fordi der ingen Redning er for Syndere, men fordi de ikke vil omvende sig.

Maaden, hvorpaa man kan udfinde, hvad Gud vil gjøre i Fremtiden, er at se tilbage paa det, han har gjort i Fortiden.

Kristi Armeer er ikke sammensatte af tvungne Stridsfolk, men af Frivillige.

Hvis Du altid hylder, hvad Djævelen er imod, og altid er imod, hvad Djævelen hylder, da indtager Du det rette Standpunkt her i Livet.

Det er med vore Bønner ligesom med traadløs Telegrafering: Er vor Tro i Harmoni med Guds evige Sandhedsprincipper, vil de naa Faderens Trone.

Er din Tro end svag, den vil voxe, hvis Du med Inderlighed gjør Brug af den.

Onsdag den 1. Marts 1916.

Orden.

Hvis en Samfunds-Organisation skal kunne kaldes stærk, hvad enten dens Formaal i sig selv er gode eller onde, maa selve Organisations-Princippet, som betegner den Kraft, der ligger til Grund for Organisationen, og som giver den Styrke, maa dette Kraftprincip, hvad enten det er svagere eller stærkere, operere efter en vis Plan eller et vist System for i alle Enkeltheder at kunne gjøre den største Virkning, og der maa nødvendigvis være visse Personer til at iværksætte Planen. I ethvert Organisationsværk maa der være en øverste Ledelse, og med Hensyn til alle Enkeltheder vedrørende Værket maa en vis Orden følges, en „lovbunden" Orden, for at alle de attraaede Resultater skal kunne opnaas. En Organisations Styrke afhænger i mange Henseender af, at denne bestemte, „lovbundne" Orden nøjagtig følges; først da vil de største Resultater kunne opnaas. I modsat Tilfælde vil Organisationen være nøjagtig som en Maskine, der er kommen i Uorden og ikke kan gjøre sit Arbejde. Med god Grund er det sagt, at den planlagte Orden, som følges indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, langt overgaar alle andre kirkelige Organisationers, ogsaa den katolske Kirkes, der ifølge sin Ælde paastaar at være Fortsættelsen af den oprindelige Kristi Kirke.

Denne Kirkes mangfoldige Afvigelser og de mange meningsløse Ceremonier, som praktiseres af den, gjør det let for sandhedssøgende Sjæle at forstaa, at den oprindelige, fuldkomne Organisations-Plan, som betegnede Kirken i Apostlenes Dage, mangler i den katolske Kirkes hele Organisation. Som det er med „Moderen", saaledes er det ogsaa med „Døtrene", de protestantiske Kirkesamfund, der alle er afvegne fra det rette og kun er menneskelige Institutioner. Desuagtet lærer disse forskjellige Samfund dog mange Sandheder og iagttager i Almindelighed ved deres Sammenkomster en god Ro og Orden, der er meget prisværdig. Ordensprincippet henhører til det himmelske, hvor Alt er fuldkommen Harmoni. Nogle har endogsaa paastaaet, at Orden er Himlens første Lov, og at alle Velsignelser følgerigtigt udspringer derfra, men en saadan Paastand er ikke fuldstændig korrekt, da Iagttagelse af god Orden forstaaelig er en Følge af at udvise Lydighed mod Fornuftens og Guds Love. Lydigheds-Princippet er derfor uden Modsigelse Himlens første Lov. Indenfor den militære Stand hersker der nøjagtig Orden paa alle Omraader, selv i de mindste Detailler; men dette er altsammen en Følge af, at der udvises streng Lydighed mod de Overordnede. Hvis Nogen ønsker at faa Hs. Majestæt Kongen i Tale, er der en vis Orden, som maa iagttages, førend dette kan ske. Man lægger saaledes Mærke til, at Ordensprincippet i mange Henseender overholdes

meget nøje i de menneskelige Systemer, og man kan med god Grund forvente, at dette Princip bliver iagttaget og overholdt paa en langt mere fuldkommen Maade i det himmelske Rige. Hvis et Menneske derfor gjør sig Haab om at indgaa til det Sted, hvor Faderen og Sønnen sidder paa Almagtens Trone, og hvor de himmelske Hærskarers Mangfoldighed har hjemme, da gjælder det, at Ingen kan indkomme der uden at gaa igjennem Døren. Denne Dør er Begravelsens Daab, der alene kan udføres af en af Gud bemyndiget Mand; thi dette henhører til Guds Riges Ordensprincip, og alle Forsøg paa at indtræde i Guds Rige paa andre Maader vil være forgjæves. I de forskjellige Organisationer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige findes der den mest nøjagtige Orden; saaledes i de forskjellige Stift-Organisationer og Sogne-Organisationer, saasom Hjælpeforeninger, Ungdomsforeninger og Søndagsskoler. Det samme er Tilfældet i de forskjellige Missionsdistrikter omkring i Verden, hvor disse er delte i Konferencer og Grene. Alle, der saaledes er betroede en Plads til at præsidere i Kirkens forskjellige Grene, har faaet Paalæg om at iagttage alle Ordensregler henhørende til de kirkelige Ordinancer, indbefattende Daab, Haandspaalæggelse, Nadverens Administration, Ordination til Præstedømmet, de Syges Salvelse, samt Forberedelser med Hensyn til Afholdelse af Møder o. a. Ved Møderne forventes det, at den bedste Orden raader, saa at ingen Besøgende skal finde Grund til at tage Anstød, at ingen upassende høj Tale eller Latter finder Sted umiddelbart før og efter Møderne, og at ingen unødvendig Gaaen ud og ind af Lokalet finder Sted under Gudstjenesten, men at de Tilstedeværende giver nøje Agt paa Bønnen, Sangen og Talen, og at Medlemmerne opsender en stille Bøn i deres Hjerter for dem, som taler, saa at Guds Aand maa blive følt, og at Søskende maa blive trøstede og styrkede i Troen, og de besøgende Venner maa blive oplyste om den frelsende Plan, paa det at Guds Værk kan have Fremgang og de Vildfarne iblandt Menneskene faa Lejlighed til at fryde sig i Herren. Naar vi derfor samler os i de forskjellige Mødehuse, lad det da ske, fordi vi her ønsker at øve os i højtidelig Andagt overfor den Allerhøjeste. Vi skal ikke lade de Ting, som hører Verden til, besnære vore Hjerter og deltage i dens Larm, letsindige Tale og upassende Opførsel, men lade vort Hjerte være smykket med Ydmyghed, med Kjærlighed til Gud og alle Mennesker og i dyb Ærbødighed nærme os Naadens Trone paa de Steder, som er indviede til sand Gudsdyrkelse. Lader os samles med glade Hjerter og et glædestraalende Aasyn, og lad Alvorlighedens Præg pryde vore Tanker, Ord og Handlinger til alle Tider og under alle Omstændigheder; thi det er en meget alvorlig Sag, vi har sluttet os til; det er et alvorligt Budskab, vi som Herrens Tjenere er sendte med til disse Lande. Det er alvorlige Tider, vi lever i, og alvorlige Begivenheder, der finder Sted; det er „en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord“. Nationerne anstrenger sig med at ordne deres Hære for at angribe „Fjenden“. Den store Slagtedag, som Profeterne har omtalt, er begyndt, og det haardeste Hjerte maa sygne over det, som sker. Men takket være Herren, at

Dagen stunder til, da den Ondes Magt skal ophøre at rase i Menneskenes Hjerter; thi Mørkhedens Magter vil i Herrens bestemte Tid blive overvundne. Retfærdighed vil komme til at raade iblandt Menneskene; Fordærvelsens Mudderpøl vil snart blive udtømt, og Miskundhed, Dyd og Kjærlighed skal blomstre paa Jorden, naar Kristus, den Salvede, selv vil regjere iblandt sit Folk. Som en Bebudelse til denne Dag har Gud talet fra det Høje i disse vore Dage og har givet til os som et Folk „Frihedens fuldkomne Lov", Jesu Kristi Evangelium, hvilket fremskinner som et herligt Lys i denne vor Tids bælgmørke Nat, da Sorg og Ængstelse spreder sig over den hele Jord.

Lader os som Herrens Tjenere og Tjenerinder i denne Mission i dyb Andagt overfor Ham, som styrer alle Menneskers Skjæbne, bestræbe os paa at iagttage den gode Orden; derved vil vi saa meget bedre blive i Stand til at kæmpe den Kamp, som det er faldet i vor Lod at kæmpe imod Synd og Vildfarelse, saa at vi paa en værdig Maade kan frembære Fredens herlige Banner, idet vi forkynder Kristi Evangeliums frelsende Principper for Menneskene, hvilket er det bedste Mæglingsmiddel mellem Mand og Mand indbyrdes, som mellem de stridende Nationer.

Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Alvin D. Stoker, der i over to Aar har virket som Missionær i Aalborg Konference, de sidste Maaneder som Sekretær for saa vel Aarhus som Aalborg Konferencer, løses med Ære fra sin Mission.

Ældste Howard M. Andreasen, der ligeledes i over to Aar har virket som Missionær, henholdsvis i Kristiania, Trondhjem og Bergen, løses med Ære fra sin Mission.

Vi ønsker disse Brødre en lykkelig Hjemrejse.

Utahs genealogiske Forening.

Uddrag af Tale, holdt af Præsident Charles W. Penrose ved Foreningens Konvention i San Francisko den 27. Juli 1915.

Utahs genealogiske Forening holdt sit første Møde i Kirkens Historieskrivers Kontorbygning, Salt Lake City, den 13. November 1894, da der blev truffet Forberedelser til, at Foreningen kunde blive organiseret med det Formaal at samle, tilrettelægge og ordne genealogiske Slægttavler og Optegnelser, der kunde danne et genealogisk Bibliothek til Anvendelse for Foreningens Medlemmer og andre. Foreningens Formaal skulde være at meddele Underretning til Forespørgere angaaende genealogiske Spørgsmaal og i religiøs Henseende at bistaa Kirkens Medlemmer ved at give dem genealogiske Oplysninger, hvorved Tempelarbejdet

for de Døde kunde blive fremmet. Jeg ønsker at sige, at den sidstnævnte Hensigt er af en særdeles praktisk Natur, skjøndt Udførelsen af Tempelordinancer er nøje forbunden med aandelige og evangeliske Principper.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige fremsætter som en af sine fundamentale Lærdomme, at der ikke alene er et Liv efter Døden, men at hver enkelt Person, som har levet og aandet paa Jorden, bevarer sin Individualitet efter Døden; at Aanden er sig fuldstændig bevidst, at den føler sin Ansvarlighed i det næste Liv, og at den der er i Stand til at modtage og forkaste Sandheden, omvende sig fra at handle urigtigt, adlyde guddommelige Befalinger, modtage mere Lys og Kundskab, faa større Erfaring og blive skikket til at indtage højere Stillinger. Kirken forkaster den almindelig antagne Ide, at Adskillelsen af Aand og Legeme afskjærer al Mulighed for, at Menneskene hinsides kan omvende sig og opnaa Frelse; men vi forstaar, at de forskjellige evangeliske Ordinancer, Ceremonier, Pagter og Handlinger, udførte i Kristi Kirke, nødvendigvis kun kan blive udførte af Mennesker, som lever i Kjødet. Iblandt disse Handlinger er Daab, Konfirmation, Giftermaal, som sammen med andre Ordinancer kan blive udførte ved Stedfortrædere under guddommelig Vejledning og Autoritet; de Levende kan blive døbte for de Døde, det vil sige: Personer, som har annammet Evangeliet og adlydt dets Ordinancer, kan handle paa de Afdødes Vegne. Aanden af en afdød Person kan tro, omvende sig, modtage guddommelige Naadesbevisninger og være villig til at adlyde guddommelige Befalinger, men den kan ikke modtage de anordnede jordiske Ceremonier, da den ikke lever i en jordisk Sfære. Men Efterkommerne kan handle paa de Afdødes Vegne i Udførelsen af disse nødvendige timelige Handlinger, og hvad der er rettelig udført og ført til Protokols paa Jorden, vil blive nedskrevet og antaget i Himlen. Det genealogiske Arbejde, der, eftersom Kirken udvikler sig, for bestandig vil være knyttet til dens forskjellige evangeliske Foretagender, bliver derfor udført af andre og højere Bevæggrunde og Hensyn end Familie-Stolthed eller jordiske Interesser; det udspringer fra den inderlige, dybe Tro paa Sjælens vedvarende Existens og Fremadskriden og paa den virkelige Forening af det jordiske og det himmelske.

Det evangeliske Arbejde paa de Afdødes Vegne er bleven udført i Bygninger, som er opførte i speciel Hensigt og kjendte under Navnet Templer; disse er ikke oprettede til offentlig Gudstjeneste, men til deri at udføre hellige Ordinancer og Beseglinger, og saadanne er i Hundredtusindvis blevne udførte der for de Døde; Optegnelserne, som gjøres, viser de Dødes Slægtsforhold til de levende Personer, som har udført disse hellige Handlinger paa de Afdødes Vegne. Dette Kjærlighedsarbejde fortsættes i fire hellige Templer fra Uge til Uge og fra Aar til Aar, og Statistiken udviser en saare mærkværdig og hurtig Tiltagen i Antal af dem, som udfører disse hellige, vikariske Ordinancer paa den mest selvopofrende og Sagen mest hengivne Maade.

De Mænd, som fremskyndede Bevægelsen, der gik ud paa at oprette den genealogiske Forening for gjennem den at erholde nøjagtige genea-

logiske Optegnelser og faa dem protokollerede og bevarede, var af foranførte Grunde Kirkens ledende Mænd.... Den 19. November 1894 blev der af disse foretaget Skridt til, at Foreningen kunde blive organiseret i Henhold til Staten Utahs Love. Ældste Franklin D. Richards (Medlem af de tolv Apostles Kvorum og Historieskriver) blev enstemmig valgt til Præsident og Ældste John Nicholsen til Vicepræsident. I Begyndelsen af Aaret 1895 havde Foreningen 28 livsvarige Medlemmer og 20 Aarsmedlemmer.... Præsident Franklin D. Richards døde den 8. December 1899 og blev efterfulgt af Anthon H. Lund.... Ved Foreningens Aarsmøde i April 1915 talte den over 1500 livsvarige Medlemmer og 1000 Aarsmedlemmer.

Foreningens Bibliotek bestød oprindelig af 100 genealogiske Bøger og Værker, hovedsagelig engelske Stamtavler, men Antallet er nu forøget til over 3200 genealogiske Bind, der er samlede fra de fleste europæiske Lande og fra de forskjellige Stater i Unionen.

Den 1. Januar 1910 paabegyndte Foreningen Udgivelsen af et fjerdingaarligt Skrift, kaldet: »The Utah Genealogical and Historical Magazine«, som har faaet en stor Udbredelse.... Tidsskriftet udgives af Præsident Anthon H. Lund og Forfatteren, Ældste Nephi Andersen.

Foreningen har nu Repræsentanter baade i de Forenede Stater og i adskillige europæiske Lande, hvorfra værdifulde genealogiske Stamtavler og Optegnelser hyppig modtages.

Foreningens Bestræbelser for at gjøre sin Indflydelse gjældende i stedse videre Kredse er blevne væsentlig støttede ved de almindelige kvindelige Hjælpeforeningers Virksomhed og ved den udmærkede Bistand, som Foreningen „Kvindernes Hjælpeorganisation" har ydet os, hvilken Organisation virker med Kraft for at oprette genealogiske Foreninger allevegne.

Foreningens nuværende Præsident og Vicepræsident er henholdsvis Anthon H. Lund og Charles W. Penrose, dens Sekretærer Joseph F. Smith jun. og Nephi Andersen.

Siden Profeten Joseph Smith i 1835 forkyndte de evangeliske Principper vedrørende Frelse for de Døde, som ikke i dette Liv havde annammet Evangeliet, og Lærdommen, at Saliggjørelsens Ordinancer kan blive udførte paa deres Vegne, er der sket et stort Opsving paa det genealogiske Omraade, og Menneskenes Interesser vækkes mere og mere for at komme til Kundskab om, hvem deres afdøde Forfædre har været. I alle disse Ting ser vi Herrens ledende Haand og Styrelse.

Tankesprog.

Lykkelig det Menneske, som har Gud til Ven; selv i den mørkeste Nat skinner Haabets lysende Stjerne i hans Sjæl, og ingen Fortvivlelse kan fæste Bo i hans Hjerte.

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne i Aar bliver afholdte som følger:

i Trondhjem...	den	1. og	2.	April,
i Bergen	„	8. og	9.	—
i Kristiania ...	„	15. og	16.	—
i Kjøbenhavn ..	„	22. og	23.	—
i Aarhus	„	29. og	30.	—
i Aalborg	„	6. og	7.	Maj

Alle Brødre, som holder Præstedømmet, samt Bestyrelserne for de forskjellige Foreninger anmodes om saa vidt muligt at komme tilstede ved Mødet Lørdag Aften og være beredte paa at afgive Rapport over deres Virksomhed siden sidste Konference. I Mødet Kl. 2 Søndag Eftermiddag vil der blive Afstemning over Kirkens Autoriteter, og alle Medlemmer forventes at komme tilstede.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Den bedste Karakter.

Der er et højere Maal at tragte efter end at opnaa høje Stillinger i Livet og blive æret og anset af Verden, og dette Maal er at stige ned fra Piedestalen og løfte Andre lidt højere op. Der er en ædlere Karakter end den, som ikke lader sig besmitte af Verden, og det er den, som modstaar Ugudeligheden og Umoraliteten i Verden, saa at Andre heller ikke bliver besmittede; som frygtløs bærer Vidne om Sandhedens, Retfærdighedens og Dydens Principper; som med Taalmodighed udfører de Gjerninger, der som et lysende Exempel opmuntrer Andre til at leve et retfærdigt og dydigt Liv og gaa Fremtiden i Møde med Haab lige saa vel som Personen selv, der sætter dette Exempel; den Karakter, der med Beredvillighed hjælper dem, som søger at komme frem og sejre over alt det, der holder dem tilbage i Verden og holder dem bundne i Syndens og Vankundighedens eller Fattigdommens knugende Lænker; den Karakter, som med Redebonhed og med Kraft vil støtte alle gode menneskelige Bestræbelser for at forbedre Menneskenes Livsvilkaar i aandelig og social Henseende. Dette er, hvad der menes med at være „Jordens Salt".

Henry van Dyke.

— Hvisk Djævelen i Øret, og han vil udbasune dine Ord med Trompeter paa Torve og Stræder.

— Den tørreste Stav kan skyde Kviste i den Troendes Haand.

— Taalmod er Medicin mod alle Smerter.

Hvad giver os den højeste Fryd i Livet?

Frit efter en Artikel af Annie G. Lauritzen i »Imp. Era«.

Hvem er det, der høster de sande Livsglæders gyldne Høst? Hvad fordrer Gud vor Frelser af os, for at vi kan opnaa disse Livsglæder, og „evigt Liv" i den tilkommende Verden, som er Guds største Gave til Menneskene?

Det er ikke Udførelsen af en Mission paa et Par Aar eller Udførelsen af visse Pligter indenfor Kirken, der bringer os disse dybe og herlige Livsglæder; men det er det Liv, der stedse og i alle Ting er viet Herren, saa at enhver Gjerning, vi udfører, hvad enten den er af timelig eller aandelig Natur, er „helliget" Herren, og saa at vi ikke holder en eneste Ting, som vi har erhvervet os gjennem et flittigt og stræbsomt Liv, tilbage for os selv; det er det Liv, det er et saadant offervilligt og selvopofrende Liv, der bringer den store Belønning.

Jesus sagde til den rige Yngling, hvis Hjerte var for nær knyttet til sine jordiske Ejendele, at han skulde sælge alt, hvad han ejede, og give Beløbet til de fattige; derefter skulde han „følge" ham og i timelig Henseende komme paa lige Fod med de øvrige af hans Disciple, som ikke maatte samle sig Formue, men til hvem han sagde: „Samler Eder ikke Liggendefæ paa Jorden, paa det at Møl og Rust ikke skal fortære det. Men samler Eder Liggendefæ i Himlen, thi hvor Eders Liggendefæ er, der vil ogsaa Eders Hjerte være." Jesus sagde til den rige, unge Mand, at han skulle følge ham. Hvor længe skulde han følge Mesteren? En Dag? En Maaned? Eller et Aar? Nej, nej! Han skulde følge i hans Fodspor hver Dag, som han levede paa Jorden. Han fulgte dog ikke Mesterens Raad. Han havde rimeligvis ikke Tro nok til, at han vilde kunne komme i Besiddelse af saa store Livsglæder ved som fattig Mand at følge Jesus end ved at nyde Livet, skjøndt i al Ærbarhed, som Følge af de Glæder, hans Rigdomme kunde bringe ham. Hans Tro var ikke stor nok, og hans Kjærlighed var ikke nær stor nok. Kjærligheden, ja det er den, som det kommer an paa; er den stor nok, da vil tilvisse ogsaa Troen voxe; thi „Gud er Kjærlighed, og hvo, som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham."

Et Ønske om at kjende og gjøre Herrens Villie, at naa til de højeste aandelige Højder, ved aandelige Anstrengelser, vejledt ved Guds Aand, ja ved den Helligaands Inspiration, og ved, at Herren paa sin vidunderlige Maade lægger sin Velsignelse til vor Gjerning; et Ønske om at hjælpe de aandelig og de timelig fattige blandt vore Medbrødre og Medsøstre i Livet, og at bestræbe os for at gjøre alle Mennesker alt det gode, vi kan, dette giver os sande Livsglæder. Derved finder Sindet og Sjælen Hvile, ja „Guds Fred, som overgaar al Forstand", og som „skal bevare vore Hjerter og vore Tanker i Kristus Jesus". Et Liv i Kjærlighed og Opofrelse giver os de højeste Livsglæder og bringer os sluttelig som Løn „det evige Liv" i al sin Herlighedsfylde; thi „hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, har Gud beredt dem, som ham elsker".

Et Vidnesbyrd af Præsident Joseph F. Smith

angaaende Joseph Smith som Guds udvalgte Profet.

Jeg veed, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Han modtog Belæring og Instruktioner fra Jesus Kristus. Derfor har „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" bestaaet siden dens Oprettelse, og derfor er Zion i Dag grundfæstet med sine stærke kirkelige Organisationer her mellem Klippebjergene. Vi er her, fordi vi har modtaget Vidnesbyrdet om Evangeliet. Vi har annammet den sande Religion, som omfatter ethvert Princip, der leder til Fremskridt, Retfærdighed, Ærlighed og et oprigtigt Liv. Vor Religion udelukker alt Hykleri og al Tvivl. Den bringer til vore Sjæle en Forsikring om, at vi har annammet det sande og rette og er paa det rette Spor; den belærer os om, hvorledes vi bør handle og virke i Livets forskjellige Stillinger. Hvis nogen Mand ikke er i Besiddelse af denne Sindets Forvisning, maa han grundig undersøge vor Religions Principper og komme i Besiddelse af denne Overbevisning, saa at han kan gjøre Fremskridt. Hvis noget Medlem af Kirken i nogen Grad tvivler om Guddommeligheden af Jesu Kristi Mission eller om, at Joseph Smith var Guds Profet, da er det et Bevis paa, at der er noget forkert hos denne Mand, men det er ikke et Bevis paa, at der er noget forkert eller noget manglende ved Evangeliet. Hvis vi er i Tvivl med Hensyn til disse fundamentale Sandheder, da er Grunden den, at vi ikke endnu har sat os selv i Harmoni med „Sandheden", ved hvilken vi indgaar til „Guds Hvile". Det er sandt, at mange endnu ikke er komne i Besiddelse af denne Sindshvile. Denne Sjælefred og Sindshvile modtager de, som annammer Sandheden og derved bliver fri for Tvivl og Frygt og fra Tanken om, at de maaske er paa fejl Vej. Menneskene kan aldrig komme i Besiddelse af denne Sjælefred og Sindshvile, undtagen de anstrenger sig derfor og beder til Herren, saa at de kan modtage Aandens Vidnesbyrd i deres Sind og Hjerter. Gud kan ikke tvinge modstridende Mennesker; thi Menneskene har deres Handlefrihed. Den Mand, som har undersøgt og annammet Evangeliet i alle dets Enkeltheder, er indgaaet til „Guds Hvile"; han vandrer i Lyset, som Gud er i Lyset, og Guds Aand dvæler i hans Sjæl. Joseph F. Smith.

Ordet „Moder".

Nævn mig et Ord med Klang saa skjøn som Hjerteordet „Mor";
Det lyder født som Barnets Bøn, der til Gud Fader foer
    Og bønhørt blev i Løn.

Nævn mig et Ord saa elsket, ømt, som just det lille Ord;
Jeg føle vilde mig fordømt hver Dag paa denne Jord,
    Om Tale slig var Skrømt.

Fremad!

Mel.: „Gjør, hvad er ret".

Fremad, gaa fremad! O, staa dog ej stille!
Strider for Lysets og Sandhedens Sag!
Herren belønner de ædle, som „ville",
Og han os byder at virke i Dag.

Kor:
Fremad, lad intet jer holde tilbage;
Strider vi tappert, vi sejrer tilsidst;
Hvis vi i Livet den rette Kurs tage,
Frydes vi skal med Guds Engle forvist!

Fremad, frygt ikke for Fjendernes Pile;
Saare de — Aanden de dræbe dog ej;
Lad os mod Maalet med Frejdighed ile,
Aldrig for Modstanden vige, o nej!

Fremad, lad intet jer holde tilbage;
Styrke til Kampen os gives af Gud;
Lad os i Livet den rette Kurs tage,
Lyde hans vise og hellige Bud!

Fremad, o fremad, til Sejren er vunden,
Fremad i Kamp for den hellige Sag,
Fremad, til Helvedes Fyrste bli'r bunden,
Fremad til Sejr under Frihedens Flag!

Fremad, gaa fremad; fly Synden som Pesten;
Tjener den sande og levende Gud;
Stedse gjør Godt mod din Broder, mod Næsten;
Bringer til alle om Sandheden Bud!

Fremad paa Dydens og Sandhedens Bane,
Frygter ej Ulvenes hylende Skrig;
Lad os til Gudsfrygt hinanden formane,
Føre mod Løgnen og Helvede Krig!

Niels F. Green.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)